

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobce: **P. H.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, Praha

proti

žalovanému: **Městský úřad Brandýs nad Labem – Stará Boleslav**
sídlem Masarykovo náměstí 1/6, Brandýs nad Labem – Stará Boleslav
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Brožem
sídlem Vinohradská 2828/151, Praha 3

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

takto:

- I. Určuje se, že evidence p. podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, zaznamenaného v r. ř. v žalobcově e. k. ř. na základě rozhodnutí Městského úřadu S. ze dne 2. 12. 2014, č. j. 62088-14/OD-snj/4822-2014, byla nezákonným zásahem.

II. Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 20 600 Kč k rukám advokáta Mgr. Václava Voříška.

Odůvodnění:

1. Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 14. 3. 2018 se žalobce domáhal, aby soud žalovanému zakázal pokračovat v evidenci p. podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) zaznamenaného dne 31. 12. 2014 v r. ř. na základě rozhodnutí Městského úřadu S. ze dne 2. 12. 2014, č. j. 62088-14/OD-snj/4822-2014 (dále jen „rozhodnutí o p.“ a „p. žalobce“). Pro případ, že by soud žalobci nevyhověl, se žalobce eventuálním návrhem domáhal, aby soud určil, že zásah spočívající v evidenci p. žalobce v r. ř. zaznamenaného dne 31. 12. 2014 na základě rozhodnutí o p. byl nezákonný.
2. Žalobce uvedl, že nezákonný zásah spočívá v evidování záznamu o p. žalobce v r. ř. poté, co bylo pravomocně zrušeno rozhodnutí o p., za který mu bylo zaznamenáno X bodů a z. ř. na X měsíců. Rozhodnutím o p. byl žalobce u. v. z p. podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu a byla mu u. p. ve výši X Kč, z. č. spočívající v z. ř. m. v. na š. m. a povinnost nahradit náklady řízení ve výši X Kč. Rozhodnutím Krajského úřadu P. k. ze dne 8. 12. 2017, č. j. KrÚ 80069/ 2017/ODSH/13 (dále jen „zrušující rozhodnutí“), bylo rozhodnutí o p. zrušeno a řízení zastaveno. Žalobce namítl, že po právní moci zrušujícího rozhodnutí měl být záznam o p. žalobce z r. ř. vymazán, a to do pěti dnů od doručení zrušujícího rozhodnutí analogickým postupem podle § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu. Dále s odkazem na § 123e odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu namítl, že v důsledku zrušujícího rozhodnutí nedošlo k odečtu bodů v bodovém hodnocení žalobce, o čemž svědčí výpis z bodového hodnocení žalobce ze dne 15. 1. 2018, který doložil. Zásah tedy spatřuje i v nevložení záznamu odečtu bodů z důvodu zrušení rozhodnutí. K tomu uvedl, že je rozdíl mezi odečtením bodů pro uplynutí času a v důsledku zrušení rozhodnutí o p., neboť ve druhém případě je p. v historii bodového hodnocení stále evidován. Správní orgány tak budou žalobce vždy považovat za v. ze s. p., pokud si nevyžádají příslušný správní spis. Záznamy v r. ř. slouží k posouzení jeho celkové charakteristiky a mohly by pro žalobce představovat překážku k získání zaměstnání či být podkladem pro uložení sankce za další p. Žalobce dále poukázal na rozsudek Okresního soudu P. – v. ze dne 9. 11. 2017, č. j. 4 C 11/2017 – 61, jímž mělo být přiznáno peněžité zadostiučinění za nemajetkovou újmu v podobě nezákonné evidence d. bodů v r. ř. Nemůže jít k tíži žalobce, že si jednotlivé správní orgány nepředávají informace. Žalobce konečně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 19. 2. 2015, č. j. 1 As 151/2014 – 23 (všechna citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz), podle něž je evidování záznamu o s. p. trvajícím zásahem, proti němuž není přípustný žádný právní prostředek nápravy.
3. Žalovaný se k žalobě nevyjádřil. Pouze k výzvě soudu, aby uvedl, zda je p. žalobce stále evidován v r. ř. a kdy byl případně vymazán, přípisem ze dne 15. 10. 2018 sdělil, že p. žalobce byl do r. ř. zapsán dne 11. 2. 2015 a vymazán dne 11. 4. 2018. K podání žalovaný doložil výpis z r. ř. (e. k. žalobce) ke dni 15. 10. 2018 a přípis Městského úřadu S. ze dne 5. 4. 2018, č. j. 19746-18/OD-snj/4822-2014, obsahující žádost o výmaz dat z r. ř.

4. Během ústního jednání konaného dne 18. 12. 2018 žalobce upravil žalobní petit tak, že se domáhá pouze vydání deklaratorního výroku uvedeného v eventuálním petitu, tj. určení, že zásah žalovaného spočívající v evidenci p. zaznamenaného dne 31. 12. 2014 v žalobcově e. k. ř. na základě rozhodnutí o p. byl nezákonný. Současně se domáhal přiznání náhrady nákladů řízení, vyjma cestovného. Poukázal na to, že jeho povinností nebylo před podáním žaloby vyzvat žalovaného k upuštění od nezákonného jednání. Taková výzva by navíc nemohla splnit svůj účel. Je tedy na místě, aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení v plné výši. Podání žaloby nelze považovat za šikanózní nebo účelové jednání, neboť jde o uplatnění práva žalobce na soudní ochranu. Navrhl soudu, aby žalovanému v případě jeho úspěchu ve věci samé nebyla přiznána náhrada nákladů řízení. Naopak v případě úspěchu žalobce ve věci samé podle jeho názoru nebyly splněny podmínky pro aplikaci § 60 odst. 7 s. ř. s.
5. Zástupce žalovaného navrhl zamítnutí žaloby a přiznání náhrady nákladů řízení žalovanému. Uvedl, že žalovanému bylo až dne 6. 4. 2018 doručeno oznámení Městského úřadu S. o vydání zrušujícího rozhodnutí a poté do pěti dnů provedl výmaz p. z r. ř. Podle jeho názoru lhůty stanovené v § 123b zákona o silničním provozu týkající se provádění záznamů bodového hodnocení nelze, a to ani analogicky vztáhnout na provádění záznamů týkajících se evidence p. Dále poukázal na rozsudek Krajského soudu v Č. B. ze dne 31. 7. 2018, č. j. 51 A 65/2017 – 45, z něhož podle jeho názoru plyne, že odpovědnost za nezákonný zásah nenese žalovaný, nýbrž Městský úřad S., jenž neoznámil včas žalovanému zrušující rozhodnutí. Rovněž uvedl, že se žalobce před podáním žaloby neobrátil na žalovaného s žádostí o odstranění nezákonného stavu, a namísto toho až po dvou měsících podal žalobu, která je dle jeho názoru účelová. Žalovaný, který do té doby neměl k provedení výmazu e. p. žádný dostupný podklad, se až poté mohl obrátit na Městský úřad S. a zjednat nápravu. Zdůraznil přitom, že výmaz p. byl proveden nikoliv na základě podané žaloby, nýbrž až po doručení oznámení Městského úřadu S. o zrušujícím rozhodnutí. V případě, že by soud shledal žalobu důvodnou, navrhl, aby soud zvážil aplikaci § 60 odst. 7 s. ř. s. a nepřiznal žalobci náhradu nákladů řízení, a to z toho důvodu, že se žalovaný nemohl daného jednání vyvarovat, neboť nebyl účastníkem řízení a až 6. 4. 2018 se o zrušujícím rozhodnutí dozvěděl z oznámení Městského úřadu S. Teprve poté mohl ve lhůtě 5 dnů provést výmaz p. Žalobce mohl soudnímu řízení předejít, aniž by účastníkům vznikly jakékoliv náklady řízení.
6. Krajský soud rozsudkem ze dne 18. 12. 2018, č. j. 54 A 29/2018 – 34, rozhodl, že evidence p. uloženého rozhodnutím o p. v r. ř. v období ode dne 23. 12. 2017 do dne 11. 4. 2018 byla nezákonným zásahem a ve zbývajících částech žalobu zamítl, přičemž žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.
7. Proti uvedenému rozsudku podal žalobce kasační stížnost, na jejímž základě NSS rozsudkem ze dne 26. 8. 2019, č. j. 1 As 40/2019 – 40, rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. NSS shledal, že závěr krajského soudu, podle něhož trval nezákonný zásah žalovaného pouze od 23. 12. 2017 do 11. 4. 2018, není správný. Podle právního názoru NSS, jímž je krajský soud vázán (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), je nutno přisvědčit žalobci, že nezákonný zásah žalovaného spočívající v e. p. v r. ř. trval již od data, kdy byl p. v r. ř. zaznamenán.

8. Žalovaný ve vyjádření ze dne 16. 10. 2019 uvedl, že se neztotožňuje se závěry uvedenými ve zrušujícím rozsudku NSS ze dne 26. 8. 2019, neboť má za to, že e. p. žalobce byla provedena na základě v té době pravomocného rozhodnutí o p., které požívalo presumpce správnosti. V této souvislosti odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2004, sp. zn. 20 Cdo 1280/2003. K výmazu záznamu o p. žalobce mohlo dojít ze strany žalovaného až poté, co se žalovaný o této skutečnosti dozvěděl, neboť do té doby platila presumpce správnosti rozhodnutí o p.
9. Soud znovu posoudil včasnou a přípustnou žalobu (§ 84 odst. 1 a § 85 s. ř. s.) a jsa vázán shora uvedeným právním názorem NSS dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. O věci samé rozhodl soud bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem vyslovil výslovný souhlas a žalobce se k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. nevyjádřil; soud má proto za to, že i žalobce s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasí.
10. Z obsahu správního spisu Krajského úřadu P. k. týkajícího se odvolacího řízení vedeného o rozhodnutí o p., který si soud vyžádal, vyplynuly následující skutečnosti:
11. Dne 2. 12. 2014 byl žalobce rozhodnutím o p. u. v. z p. podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu (tj. p. p. r. m. o. o X km/h a více), byla mu u. p. ve výši X Kč, z. č. spočívající v z. ř. m. v. na dobu š. m. a povinnost nahradit náklady řízení o p. ve výši X Kč. Odvolání žalobce bylo nejprve rozhodnutím ze dne 6. 3. 2015, č. j. KrÚ 15246/2015/ODSH/13, Krajským úřadem P. k. zamítnuto jako opožděné a následná žaloba u Krajského soudu v H. K. – pobočky v P. usnesením ze dne 25. 1. 2017, č. j. 52 A 44/2016 – 41, z téhož důvodu odmítnuta. Uvedené usnesení však bylo rozsudkem NSS ze dne 20. 9. 2017, č. j. 6 As 45/2017 – 34, zrušeno a věc byla vrácena Krajskému soudu v H. K. – pobočce v P. k dalšímu řízení. Ten v dalším řízení žalobci vyhověl a rozsudkem ze dne 2. 11. 2017, č. j. 52 A 44/2016 – 67, zrušil výše zmíněné rozhodnutí Krajského úřadu P. k. ze dne 6. 3. 2015. Krajský úřad poté o odvolání žalobce nově rozhodl tak, že zrušujícím rozhodnutím ze dne 8. 12. 2017 zrušil rozhodnutí o p. a řízení zastavil, neboť došlo k zániku odpovědnosti žalobce za p. v důsledku uplynutí promlčecí lhůty. Zrušující rozhodnutí nabylo právní moci dne 8. 12. 2017 (kdy bylo doručeno zmocněnci žalobce K. S.) a spisový materiál, včetně zrušujícího rozhodnutí byl Městskému úřadu S. vrácen dne 13. 12. 2017.
12. Z obsahu správního spisu žalovaného soud dále zjistil, že dne 11. 2. 2015 bylo žalovanému za účelem záznamu do r. ř. Městským úřadem S. doručeno rozhodnutí o p. spolu se sdělením, že ke dni 31. 12. 2014 nabylo právní moci. Podle výpisu z e. k. žalobce byl ke dni 27. 1. 2016 v r. ř. zaevidován p. žalobce a bodové hodnocení p. bodů.
13. Z výpisu z r. ř. (e. k. žalobce) ze dne 15. 10. 2018 předloženého žalovaným soud zjistil, že p. žalobce v něm již není evidován. Z přípisu Městského úřadu S. ze dne 5. 4. 2018, č. j. 19746-18/OD-snj/4822-2014, který taktéž předložil žalovaný, vyplynulo, že Městský úřad S. požádal žalovaného o výmaz záznamu o p. žalobce z r. ř., neboť rozhodnutí o p. bylo zrušeno a řízení zastaveno, a zaslal žalovanému zrušující rozhodnutí.

14. Podle § 119 odst. 1 věty první a druhé zákona o silničním provozu „[e]vidence údajů o řidičích je vedena v registru řidičů, který je informačním systémem, jehož správcem je obecní úřad obce s rozšířenou působností. Registr řidičů je informačním systémem veřejné správy podle zvláštního zákona.“
15. Podle § 119 odst. 2 písm. g) zákona o silničním provozu registr řidičů obsahuje „evidenci spáchaných přestupků podle tohoto zákona.“
16. Podle § 120 odst. 2 zákona o silničním provozu „[z]áznamy o spáchaných přestupcích proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, záznamy o odnětí řidičského oprávnění pro ztrátu zdravotní nebo odborné způsobilosti a záznamy o zákazech činnosti spočívajících v zákazu řízení motorových vozidel uložených soudem nebo správním orgánem se do registru řidičů zapisují až po nabytí právní moci příslušných rozhodnutí. Příslušná rozhodnutí uvedená v předchozí větě jsou orgány, které je vydaly, povinny zaslat obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému podle místa trvalého pobytu občana.“
17. Podle ustálené judikatury NSS je žaloba na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 a násl. s. ř. s. důvodná, jsou-li současně splněny podmínky vymezené NSS v rozsudku ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 – 65 (publ. pod č. 603/2005 Sb. NSS). Podle něj žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo přímo proti němu zasaženo (5. podmínka), přičemž zásah nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování zásahu (6. podmínka). Všechny uvedené podmínky musí být naplněny kumulativně. Poslední z uvedených podmínek se neuplatní v případě, že se žalobce domáhá pouze určení nezákonnosti již ukončeného trvajícího zásahu.
18. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda žaloba směřuje proti jednání žalovaného, které lze považovat za zásah, který není rozhodnutím. Žalobce v žalobě jako nezákonný zásah žalovaného vymezil e. p. žalobce v r. ř. Jak plyne ze žalobcem citovaného rozsudku NSS ze dne 19. 2. 2015, č. j. 1 As 151/2014 – 23, takové jednání lze považovat za nezákonný zásah, přičemž záznam p. do r. ř. se neprovádí úkonem ve formě rozhodnutí (srov. zejména body 13 až 15 rozsudku). Čtvrtou z výše uvedených podmínek proto lze mít za splněnou.
19. Je třeba dodat, že předmětný zásah je třeba přičítat právě žalovanému, nikoliv správním orgánům, jež v daném případě vedly řízení o p. Je to totiž právě žalovaný, kdo ve vztahu k žalobci vede r. ř. a je odpovědný za správnost údajů v něm uvedených. Tuto odpovědnost lze charakterizovat jako odpovědnost objektivní, při níž se nezkoumá zavinění a ze zákona neplyne ani možnost liberace. V této souvislosti lze přiměřeně vyjít z rozsudku NSS ze dne 26. 5. 2016, č. j. 9 As 53/2016 – 22, podle kterého je nepředání správního spisu správním orgánem prvního stupně ve lhůtě podle § 88 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) plně přičitatelné odvolacímu správnímu orgánu, neboť je to on, kdo je procesně odpovědný za průběh odvolacího řízení: „Je věcí veřejné správy jako celku, aby navenek vůči účastníkům řízení vystupovala jednotně a zákonným způsobem a aby její jednotlivé články postupovaly

v patřičné vzájemné koordinaci a bez průtahů.“ (srov. body 13 až 16 tohoto rozsudku). Žalobce byl na svých právech zkrácen i tím, že o něm byl žalovaným evidován nesprávný údaj o s. p., nikoliv je postupem orgánů, které vedly řízení o p. Lze tak shrnout, že přestože žalovanému nelze v zásadě vytknout, že by sám opomenul splnit povinnosti, které mu zákon ukládá při vedení r. ř., neboť v době, kdy p. byl evidován neměl a ani nemohl mít povědomost o tom, že se jedná o zápis nesprávný, je to stále žalovaný, kdo byl povinen v r. ř. vést správné údaje o žalobci, a nezákonný zásah je mu proto plně přičitatelný.

20. Dále soud posuzoval zákonnost postupu žalovaného (třetí podmínka). K tomu lze v první řadě uvést, že v rámci údajů vedených v r. ř. je potřeba důsledně rozlišovat mezi evidencí p. [§ 119 odst. 2 písm. g) zákona o silničním provozu] a záznamy o bodovém hodnocení řidiče a odečtu bodů [§ 119 odst. 2 písm. h) zákona o silničním provozu]. Žalobce za nezákonný zásah výslovně označil e. p. žalobce v r. ř. (viz odstavec 1 žaloby), čemuž odpovídá i petit, jímž se žalobce domáhá toliko určení, že e. p. žalobce v r. ř. byla nezákonná (původně eventuální petit). Žalobce tedy jako předmět žaloby jednoznačně vymezil zásah spočívající v e. p. žalobce podle § 119 odst. 2 písm. g) zákona o silničním provozu – jen jeho nezákonnost je soud oprávněn hodnotit a svým rozsudkem určit. Žalobní body, jimiž žalobce namítá, že nedošlo k odečtu bodů podle § 123e odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu a že v historii bodového hodnocení je p. žalobce stále zapsán, se s takto vymezeným předmětem řízení zcela mýjí. Pokud chtěl žalobce dosáhnout přezkumu zákonnosti záznamu o bodovém hodnocení a odečtech bodů [§ 119 odst. 2 písm. h) zákona o silničním provozu], bylo jeho povinností odpovídajícím způsobem formulovat žalobní petit [§ 84 odst. 3 písm. d) s. ř. s.]. Řízení o ochraně před nezákonným zásahem je ovládáno dispoziční zásadou, a je tudíž na žalobci, aby vymezil předmět soudního přezkumu (srov. např. body 17 až 24 rozsudku NSS ze dne 6. 9. 2017, č. j. 10 Afs 188/2017 – 26). Není povinností soudu žalobce vyzývat, zda si v návaznosti na uplatněné žalobní body, jimiž zpochybňuje zákonnost více jednání žalovaného, nepřeje rozšířit žalobní petit. Soud poznamenává, že nevyvstávají pochybnosti o tom, jaký žalobní typ žalobce zvolil (že se domáhá ochrany proti nezákonnému zásahu), a nebyl proto důvod jej vyzývat k opravě vad žaloby (čehož se týká judikatura citovaná v bodě 22 zmíněného rozsudku sp. zn. 10 Afs 188/2017).
21. NSS ve shora citovaném rozsudku ze dne 26. 8. 2019, č. j. 1 As 40/2019 – 40, jehož právními závěry je zdejší soud vázán, dovodil, že žalobcovo odvolání proti rozhodnutí o p. ze dne 2. 12. 2014 nebylo podáno opožděně, z čehož plyne, že rozhodnutí o p. nikdy nenabývalo právní moci. Podle § 73 odst. 1 správního řádu, „[n]estanoví-li tento zákon jinak, je v právní moci rozhodnutí, které bylo oznámeno a proti kterému nelze podat odvolání.“ Dle § 85 odst. 4 správního řádu má včas podané a přípustné odvolání odkladný (suspenzivní) účinek, nestanoví-li zákon jinak. V důsledku odkladného účinku nenastává právní moc, vykonatelnost ani jiné právní účinky rozhodnutí. *A contrario* je nutno dovodit, že opožděné či nepřípustné odvolání nemá odkladný účinek. Napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak v případě podání opožděného odvolání nabývá právní moci, jako by odvolání nebylo podáno (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 10. 6. 2008, č. j. 8 As 9/2007 – 74, který se sice vztahuje k § 60 již neúčinného zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů, jeho závěry však lze vztáhnout i na současnou právní úpravu).

22. NSS k tomu dále uvedl: „*Nepravomocné rozhodnutí přitom nemohlo být způsobilým podkladem pro provedení záznamu do registru řidičů dle § 120 odst. 2 zákona o silničním provozu. Nelze proto odkazovat na zásadu presumpce správnosti aktů veřejné moci, neboť žalobci nelze klást k tíži pochybení správních orgánů spočívající v nesprávném zhodnocení včasnosti odvolání a vyznačení právní moci na rozhodnutí o spáchání přestupku. Jakkoliv žalovaný v době, kdy záznam o spáchaném přestupku provedl, o těchto pochybeních nevěděl či ani vědět nemohl (a nelze mu tak vytýkat, že by snad postupoval svévolně), nic to nemění na skutečnosti, že tento záznam postrádal dostatečný podklad v podobě pravomocného rozhodnutí správního orgánu o spáchání přestupku, a byl proto učiněn v rozporu se zákonem. Jak již i v předchozím, zrušeném rozhodnutí krajský soud uvedl, žalovaný je povinen vést v registru správné údaje o řidičích a za evidenci obsaženou v registru řidičů nese odpovědnost (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 30. 8. 2018, č. j. 1 As 68/2018 – 26, odst. 24). Nezákonný zásah je mu proto plně přičitatelný i po dobu, kdy ještě nevyšlo najevo, že rozhodnutí o spáchání přestupku není pravomocné. [...] Žalobci je tak nutno přisvědčit, že nezákonný zásah žalovaného spočívající v evidenci přestupku v registru řidičů trval již od data, kdy byl přestupek v registru řidičů zaznamenán. Tento závěr ostatně podporuje i rozsudek NSS ze dne 19. 2. 2015, č. j. 1 As 151/2014 – 23, z něhož vyplývá, že zásah spočívající ve stavu evidence v registru řidičů je zásahem trvajícím po celou dobu, kdy tyto údaje jsou součástí evidence.*“
23. Třetí podmínku (nezákonnost zásahu) má proto soud za splněnou s ohledem na závazný právní názor vyslovený NSS.
24. Pokud jde o podmínky zbývající, soud odkazuje na již citovaný rozsudek NSS ze dne 19. 2. 2015, č. j. 1 As 151/2014 – 23, podle něž je nezákonné evidování p. v r. ř. způsobilé zasáhnout do práv jednotlivce (body 17 a 18). V dané věci byl žalovaným n. e. p. žalobce jakožto ř., který jej měl s. Nezákonný zásah tak byl zaměřen přímo proti žalobci a došlo k přímému zkrácení jeho práva na to, aby v r. ř. byly evidovány správné údaje o p., které s. I první, druhá a pátá (přímé zkrácení práv žalobce zásahem, který byl zaměřen přímo proti němu) podmínka důvodnosti zásahové žaloby jsou proto splněny.
25. Soud tak shledal, že všechny podmínky důvodnosti zásahové žaloby byly v dané věci naplněny, a proto žalobě plně vyhověl a určil, že e. p. žalobce v r. ř. byla nezákonným zásahem.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud druhým výrokem podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný v řízení úspěšný nebyl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl naproti tomu plně úspěšný. Náleží mu proto náhrada nákladů řízení za účelně vynaložené náklady řízení, které tvoří odměna advokáta za čtyři úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepis žaloby a kasační stížnost, účast u ústního jednání soudu dne 18. 12. 2018 podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], čtyři paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a soudní poplatky ve výši 2 000 Kč za podání žaloby a 5 000 Kč za podání kasační stížnosti. Celkem tedy soud žalobci na náhradě nákladů řízení přiznal 20 600 Kč.

27. Soud dodává, že v daném případě neshledal důvody pro postup podle § 60 odst. 7 s. ř. s. Je sice pravdou, že žalovanému nelze vytýkat, že by předmětný p. byl e. svévolně, to ovšem nemění nic na tom, že je odpovědný za správné vedení evidence p. Nelze opomenout ani skutečnost, že zákon o silničním provozu žalobci nedává žádné právní prostředky k tomu, aby se domáhal výmazu záznamu p. z této evidence. Nelze tedy přisvědčit žalovanému, že žalobce mohl soudnímu řízení předejít. Případná stížnost není prostředkem, na jehož řádné vyřízení by měl žalobce právní nárok.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. listopadu 2019

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu